

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.589 van 27 februari 2001
in de zaak A. 79.221/XIV-1169.**

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
Advocaat K. HINNEKENS,
kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
Louis Pasteurlaan 24

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Joegoslavische nationaliteit, op 3 juli 1998 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van de
beslissing van 26 mei 1998 van de Vaste
Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als
vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikking van 28 juli 1998
waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de
kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 26 juni 2000
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 11 januari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 31 januari 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de procedure.

Overwegende dat verzoeker uitdrukkelijk vraagt om behandeling van zijn beroep door een drieledige kamer; dat dit verzoek evenwel niet met redenen is omkleed; dat het derhalve wordt verworpen;

2. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. XXX, van Joegoslavische nationaliteit, komt op 9 november 1995 in België aan en vraagt de volgende dag om erkenning in de hoedanigheid van vluchteling.

2.2. Deze aanvraag wordt op 8 januari 1998 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

"Betrokkene werd op 10 april 1997 en 22 september 1997 gehoord op het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Albanees machtig is.

Betrokkene, die een etnische Albanees afkomstig uit de regio Kosovo beweert te zijn, verliet Kosovo op 6 november 1995 richting België waar hij op 9 november 1995 aankwam en op 10 november 1995 de status van vluchteling aanvraagde. Betrokkene zou sinds 1992 lid zijn van het LDK (Democratische Liga Kosovo) te Bare. Betrokkene en zijn vader, eveneens LDK-lid, zouden sinds april 1995 een kamer van hun woning ten dienste gesteld hebben van het Albanese parallelle onderwijsnet. Er zouden ook geregeld LDK-vergaderingen gehouden zijn. De Servische politie zou er regelmatig huiszoekingen hebben verricht. Begin september 1995 zouden drie politiemannen zijn langsgeweest. Betrokkene zou zijn meegenomen naar het politiekantoor van Bare (gemeente Mitrovica) en beschuldigd zijn van het houden van LDK-bijeenkomsten, het organiseren van privé-onderwijs in zijn woning en het opslaan van wapens om een oorlog tegen de Serviërs te beginnen. Hij zou gedurende twee uren zijn ondervraagd en geslagen zijn. Hij zou bedreigd zijn met opsluiting en het, niettegenstaande zijn bevonden medische ongeschiktheid, verplicht vervullen van zijn militaire dienstplicht. Daarna zou hij zijn vrijgelaten. Op 6 november 1995 zou de politie nogmaals langsgeweest zijn. Betrokkene, die in de tuin aan het werken was, zou tijdig zijn gevlucht en naar zijn oom zijn gegaan. Betrokkene besloot zo spoedig mogelijk het land te verlaten. Betrokkene is niet in het bezit van enig document dat toelaat zijn identiteit te verifiëren.

Niettegenstaande het Commissariaat-generaal aanvankelijk een beslissing nam dat verder onderzoek noodzakelijk is, heeft betrokkene onvoldoende elementen aangehaald waaruit blijkt dat hij zijn land verlaten heeft uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of alsnog bedoelde vrees dient te koesteren bij een eventuele terugkeer naar Kosovo. Zo dient er te worden vastgesteld dat betrokkene geen elementen aanhaalt waaruit zou kunnen blijken dat zijn wedervaren met de Servische autoriteiten een uiting zou zijn van een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst verwees betrokkene naar huiszoekingen die regelmatig in zijn woning werden verricht. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (mensenrechtenrapporten e.d.) blijkt

echter dat de Servische politie frequent overgaat tot willekeurige ondervragingen en kortstondige aanhoudingen en huiszoekingen naar wapens verricht.

Daarnaast zijn betrokkene en zijn vader slechts gewoon lid van het LDK en hadden geen activiteiten op basis waarvan tot een bijzondere gevisieerdheid vanwege de Servische autoriteiten zou besloten kunnen worden. Betrokkene en zijn vader namen, zoals vele andere etnische Albanezen in Kosovo, weliswaar deel aan vergaderingen en manifestaties van het LDK en stelden tevens een deel van hun woning ter beschikking van het parallel onderwijsstelsel : doch zij bekleedden geenszins een leidinggevende functie binnen de partij en genoten geen zekere autoriteit binnen de parallelle Albanese maatschappij waardoor zou kunnen worden aangenomen dat zij zouden blootstaan/blootstonden aan een systematische en gerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat betrokkene geen documenten ter staving van zijn relaas kon aanbrengen.

Uit wat voorafgaat, kan niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 in hoofde van betrokkene.".

2.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 15 januari 1998 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

2.4. Op 26 mei 1998 neemt de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep van verzoeker ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt bevestigd. Deze beslissing rust op volgende redengeving :

"Gelet op het verzoekschrift waarmede appellant beroep aantekent en waarin hij om dit te verantwoorden aan feiten en middelen vermeldt dat hij een etnisch Albanees is met de Servische nationaliteit en die effectief lid was van de LDK en bevriend met de plaatselijke leiders daarvan; dat hij zelf op 6 november 1995 zijn land hals over kop moest ontvluchten omdat hij, toen hij aan het werken was op zijn land, zag dat de politie zijn huis binnenviel, zijn huis dat hij ter beschikking van de LDK stelde, en op die wijze daarin een

belangrijke rol speelde en waarin bestuursvergaderingen plaats grepen voor de lessen in de school; dat hij daarom geen documenten kon meenemen; dat in vele dorpen illegale Albanese scholen bestaan als gevolg van de weigering door de Servische overheid om in de officiële scholen onderwijs te geven in de Albanese taal en cultuur; dat hij vreest nog steeds gezocht te worden door de Servische autoriteiten;

Gezien aan dit verzoekschrift geen enkel stuk werd toegevoegd door appellant teneinde dit door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen te laten onderzoeken en ter zitting werd er evenmin enig stuk aangeboden terwijl appellant tenslotte ook geen ernstige poging doet om de door de bestreden beslissing gevolgde redenering te weerleggen;

Overwegende dat het wel eigenaardig is dat geld geen enkel probleem stelde voor appellant om zijn vluchtreis te kunnen financieren hoewel hij vertelt dat hij, terwijl hij aan het werken was op het land, plots van die akker op de vlucht sloeg; dat appellant stelt dat hij daarna vanuit Skopje per telefoon vernomen had dat de politie wel iets gevonden had in zijn woning maar hij kan niet echt verduidelijken wat dit wel was;

Overwegende dat het merkwaardig is dat appellant, terwijl hij nog bij zijn ouders inwoonde, toch over hun woning zou hebben kunnen beschikken om er de door hem voorgehouden activiteiten in te laten plaats nemen maar dat de politie alleen hem op het oog zou gehad hebben terwijl zijn ouders bij die gang van zaken niet werden verontrust zodat het verhaal van appellant op zichzelf reeds erg onwaarschijnlijk is en hij ook nooit enige moeite blijkt te hebben gedaan om ook maar één element van het door hem gebrachte relaas enige echte geloofwaardigheid te geven hoewel de bewijslast op hem bleef rusten (zie nrs 195-196 op blz 51 en nr 205a op blz 54 van de 'Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le Statut de Réfugié' uitgegeven in september 1979 te Genève door het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen);

Overwegende dat appellant voorhield dat hij zijn land op 6 november 1995 verliet om via Bulgarije in België toe te komen op 9 november 1995; dat de reis waarvan hij voorhoudt dat hij die zonder enige moeilijkheid kon uitvoeren hoewel hij zegt niet in het bezit te zijn geweest van enig identiteitsdocument zodat ook dit reisverhaal onwaarschijnlijk is omdat het wil doen geloven dat de politie en de douane hun werk zo onzorgvuldig deden aan weerszijde van de overschreden grenzen dat hij nooit echt met hen geconfronteerd werd en een zo groot gebrek aan beroepsernst of bekwaamheid bij die mensen ongeloofwaardig is zodat er mag gesteld worden dat appellant vanaf het begin

hierover niet eerlijk is geweest tegenover de Belgische autoriteiten;

Overwegende dat appellant sinds hij alhier verblijft, en dat is toch reeds sinds de herfst van 1995, nog steeds geen enkel element heeft bezorgd waarmede hij iets uit zijn relaas toetsbaar kon maken en al evenmin bezorgde hij enige nuttige informatie over hoe de overheid zich tegenover hem gedragen had sinds hij er vertrok en dit terwijl er communicatie met zijn land van oorsprong mogelijk bleef zodat daaruit mag afgeleid worden dat hij sinds jaren niet als een te zoeken persoon beschouwd wordt door de overheid in zijn land en dat deze ondertussen tegenover hem bij verstek geen enkele veroordeling heeft uitgesproken; dat in deze omstandigheden appellant dan ook geen enkel element geloofwaardig kan maken dat een voorgehouden vrees enige vorm van geloofwaardigheid zou kunnen geven;

Overwegende dat appellant bijzonder graag verwees naar de algemene situatie in zijn land van oorsprong maar het komt niet alleen daar maar in verschillende menselijke samenlevingen voor dat de verschillende groepen waaruit ze is samengesteld zelfs op een opvallende wijze verschillende worden behandeld, maar personen die ten gevolge daarvan dan van een minder gunstige behandeling genieten zijn niet noodzakelijk slachtoffers van een vervolging, en appellant blijkt nog niet in staat te zijn geweest om geloofwaardig te maken dat er in zijn land van oorsprong discriminerende of vooringenomen maatregelen werden getroffen tegen zijn persoon en die voor hem zware gevolgen hebben (zie nr. 54 blz. 15 van de 'Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le Statut de Réfugié' in september 1979 te Genève uitgegeven door het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen);

Overwegende dat appellant er bij de behandeling van zijn verzoek in graad van beroep evenmin in geslaagd is om elementen aan te brengen die als geloofwaardig zouden kunnen aangenomen worden en in verband zouden kunnen staan tot een der elementen van de ingeroepen Conventie van Genève zodat er ook na heronderzoek moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing reeds eerder tot het voor appellant passende besluit was gekomen vermits de door appellant gerelateerde feiten, in zover ze met de werkelijkheid overeenstemmen, en rekening houdende met wat er bij de Vaste Beroepscommissie bekend is, niet kunnen geïnterpreteerd worden als een bewijs dat appellant zich buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, en de bescherming van dat land niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging vanwege zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging in de zin van

artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28
juli 1951."

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel, afgeleid uit de schending van het beginsel van de redelijke termijn, laat gelden dat zijn asielerzoek al in de herfst van 1995 was ingediend, dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in mei 1998 had moeten vaststellen dat de redelijke termijn voor de behandeling was overschreden en deze schending had moeten "sanctioneren met het daaruitvloeiend verblijfstatuut";

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat er in casu amper drie jaar verliep tussen de asielaanvraag en de beslissing van weigering van erkenning als vluchteling, dat dit tijdsverloop niet kennelijk onredelijk is, in acht genomen het grote aantal asielaanvragen en de vereiste om elke aanvraag individueel en grondig te onderzoeken;

3.1.3. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen er enkel mee belast is na te gaan of een vreemdeling beantwoordt aan de definitie van vluchteling, zoals bepaald in het Verdrag van Genève (zie artikel 48 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen); dat geen enkel wettelijke bepaling of beginsel haar toelaat een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn aanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld; dat het eerste middel moet worden verworpen;

3.2.1. Overwegende dat in een tweede middel verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing te kort schiet in de motiveringsplicht, doordat, eerste onderdeel, niet tot uitdrukking wordt gebracht waarom de hele procedure binnen een redelijke termijn zou verlopen zijn en doordat, tweede onderdeel, de

aangehaalde motieven ondeugdelijk zijn, dat de verklaringen nopens de reisweg op zichzelf nooit determinerend kunnen zijn daar waar hij in een vrachtwagen verborgen is gehouden zodat hij uiteraard weinig over de reisweg kan vertellen, dat uit het dossier een logische verklaring blijkt voor het zich niet stellen van het geldprobleem, nu een oom hem daarbij heeft geholpen, dat evenzeer een logische verklaring voorhanden is met betrekking tot de houding van de ouders nu vader betrokken was bij de activiteiten van de zoon, dat hij uiteraard alleen kan verklaren wat de politie in huis gevonden heeft als juist wordt omschreven wat er gevonden is, hetgeen niet gebeurd is;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen zowel in rechte als in feite uitgebreid werd gemotiveerd, dat de motieven werden weergegeven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen, dat de affirmaties van verzoeker niet van aard zijn aan te tonen dat de bestreden beslissing niet op verantwoorde motieven zou steunen, dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet gebonden is zich over de termijn verstreken sinds de asielaanvraag uit te spreken;

3.2.3.1. Overwegende dat zoals bij de bespreking van het eerste middel hierboven uiteengezet de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet is gemachtigd om een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn aanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld; dat verzoeker trouwens de beweerde miskenning van het beginsel van de redelijke termijn niet voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen heeft opgeworpen; dat er voor dit rechtscollege geen enkele reden bestond om zich hierover uit te spreken;

3.2.3.2. Overwegende dat het feit dat verzoeker zich in de vrachtwagen verborgen hield het oordeel van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in verband met zijn onwaarschijnlijk reisverhaal niet tegen spreekt; dat de betrokkenheid van de vader slechts bevestigt wat in de bestreden beslissing wordt overwogen namelijk dat het merkwaardig is dat de ouders niet werden verontrust terwijl de activiteiten van verzoeker in hun woning plaatsvonden; dat wat de huiszoeking betreft, verzoeker zich thans poogt te verschuilen achter het feit dat hem niet precies zou zijn meegedeeld wat er in zijn woning door de politie werd aangetroffen, terwijl hij probleemloos had kunnen verduidelijken wat verdachts er de belangstelling van de politie moet hebben gewekt; dat in verband met de financiering van de vluchtreis de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen eraan voorbijgaat dat van meet af aan was meegedeeld dat deze reis door de oom was betaald (zie verhoorblad van de Dienst Vreemdelingenzaken : vak 32); dat deze onregelmatigheid evenwel de geldigheid van de bestreden beslissing niet aantast; dat het oordeel van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in verband met de ongeloofwaardigheid van verzoekers verhaal immers afdoende geschraagd is door de overige beweegredenen, met name : zijn onvermogen om te verduidelijken wat door de politie in zijn woning was gevonden, het niet verontrusten door de autoriteiten van de ouders, terwijl de activiteiten van verzoeker in hun woning plaatsvonden, zijn vrij onwaarschijnlijk reisverhaal, en het niet aanbrengen tijdens zijn jarenlang verblijf alhier van enig toetsbaar element of nuttige informatie; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat in het derde middel verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing een inbreuk betekent op zijn recht op privé-leven, beschermd in artikel 8 van het Europees verdrag van de

rechten van de mens, dat hij in een tijdspanne van meer dan drie jaar immers onverbreekelijke banden met zijn tweede vaderland heeft geschapen zodat het de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen toekwam een verblijfstatuut toe te kennen;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat een termijn van drie jaar niet meebrengt dat er een "onverbreekelijke band" met België zou ontstaan zijn, dat dergelijke band bovendien geen verband houdt met de door artikel 8 van het Europees verdrag van de rechten van de mens gewaarborgde rechten binnen de persoonlijke levenssfeer en het gezin;

3.3.3. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen een vreemdeling niet als vluchteling vermag te erkennen omdat zijn privé-leven reeds meerdere jaren alhier is gevestigd; dat het derde middel moet worden verworpen;

3.4.1. Overwegende dat in het vierde middel verzoeker aanvoert dat het onredelijk lang moeten wachten op de afhandeling van zijn aanvraag een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees verdrag van de rechten van de mens en artikel 7 BULO betekent, dat het de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dan ook toekwam hem een verblijfstatuut toe te kennen;

3.4.2. Overwegende dat, zoals reeds bij de bespreking van het eerste middel uiteengezet, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet gemachtigd is een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn erkenningsaanvraag niet binnen een redelijke termijn werd behandeld; dat het vierde middel moet worden verworpen;

3.5.1. Overwegende dat verzoeker in het vijfde middel betoogt dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen zijn recht op beroep, vervat in artikel 57/11 van de vreemdelingenwet, miskent doordat haar weigeringsbeslissing gegrond is op de overweging dat hij "geen ernstige poging doet om de door de bestreden beslissing gevolgde redenering te weerleggen";

3.5.2. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het recht op hoger beroep niet miskent wanneer zij vaststelt dat de appellant weinig of geen ijver aan de dag heeft gelegd om de motieven van de in eerste aanleg genomen beslissing te weerleggen; dat het vijfde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig februari tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.